

บทที่ 3

วิจัย

การวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์ พฤติกรรมการเผชิญปัญหา กับผลการปฏิบัติงาน : กรณีศึกษาโรงพยาบาลสังกัดรัฐวิสาหกิจแห่งหนึ่ง เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ประกอบด้วยขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ พนักงานระดับปฏิบัติการที่ปฏิบัติงานประจำในโรงพยาบาลสังกัดรัฐวิสาหกิจแห่งหนึ่งช่วงปีงบประมาณ 2550 จำนวน 214 คน

การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง

1. การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง คำนวณจากพนักงานระดับปฏิบัติการที่ปฏิบัติงานประจำในโรงพยาบาลสังกัดรัฐวิสาหกิจแห่งหนึ่ง จำนวน 214 คน กำหนดกลุ่มตัวอย่างตามสูตรของ Yamane (1973) ผู้วิจัยกำหนดระดับความเชื่อมั่นไว้ที่ 95% และอนุญาตให้เกิดความผิดพลาดได้ไม่เกิน 3%

สูตร	n	=	$\frac{N}{1 + Ne^2}$
โดยที่	n	=	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
	N	=	จำนวนประชากร
	e	=	ค่าความคลาดเคลื่อน

$$\text{แทนค่าในสูตร } n = \frac{214}{1 + (214 \times 0.03^2)} = 179.43$$

ดังนั้นได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เท่ากับ 180 คน

2. ในการเก็บข้อมูลอาจมีการสูญหายหรือแบบสอบถามไม่สมบูรณ์ จึงเก็บข้อมูลจากประชากรทั้งหมด จำนวน 214 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ได้แก่

1. ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ อายุงาน สถานภาพสมรส ลักษณะงาน
2. บุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์
3. พฤติกรรมการเผชิญปัญหา ได้แก่

 พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา

 พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์สนับสนุนการแก้ปัญหา

 พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา

ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่ ผลการปฏิบัติงาน

ตารางที่ 3.1

ตัวแปรและระดับการวัดของตัวแปร

ตัวแปร	ระดับการวัด
1. ปัจจัยส่วนบุคคล - อายุ - อายุงาน - สถานภาพสมรส - ลักษณะงาน	อันดับภาค (Interval Scale) อันดับภาค (Interval Scale) นามบัญญัติ (Nominal Scale) นามบัญญัติ (Nominal Scale)
2. บุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์	อันดับภาค (Interval Scale)
3. พฤติกรรมการเผชิญปัญหา - การเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา - การเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์สนับสนุนการแก้ปัญหา - การเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา	อันดับภาค (Interval Scale)
4. ผลการปฏิบัติงาน	อันดับภาค (Interval Scale)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 4 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ อายุ อายุงาน ลักษณะงาน สถานภาพสมรส เป็นแบบสอบถามแบบตรวจรายการ (checklist) ให้ผู้ตอบแบบสอบถามทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน

ส่วนที่ 2 แบบประเมินบุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์ เป็นแบบรายงานตนเอง โดยใช้แบบประเมินที่ผู้วิจัยแปลจากแบบประเมินลักษณะของบุคคลสร้างสรรค์ชื่อ “How Creative Are You?” สร้างโดย Raudsepp (1999) และพัฒนาให้เหมาะสมกับบริบทของไทย แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 2.1 ประกอบด้วยจำนวนข้อคำถาม 35 ข้อ คำตอบเป็นแบบให้เลือกตอบ 3 ระดับ คือ เห็นด้วย เห็นด้วยกับไม่เห็นด้วยพอๆกัน ไม่เห็นด้วย

ส่วนที่ 2.2 ประกอบด้วยคำบรรยายลักษณะบุคคล จำนวน 45 ข้อความ ให้เลือกตอบ
10 ข้อความ

เกณฑ์การให้คะแนนแบบประเมินบุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์แสดงในตารางที่ 3.2

ตารางที่ 3.2

เกณฑ์การให้คะแนนแบบประเมินบุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์

ส่วนที่ 2.1 ประกอบด้วยข้อคำถาม 35 ข้อ มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้			
ข้อคำถามที่	เห็นด้วย	เห็นด้วยกับไม่เห็นด้วยพอๆกัน	ไม่เห็นด้วย
1.	0	1	2
2.	0	1	2
3.	4	1	0
4.	-2	0	3
5.	-1	0	3
6.	3	0	3
7.	0	1	2
8.	3	0	-1
9.	1	0	3
10.	4	1	0
11.	3	0	-1
12.	2	1	0
13.	4	0	-2
14.	-1	0	2
15.	2	1	0
16.	3	0	-1
17.	0	1	2
18.	0	1	2
19.	0	1	2
20.	3	0	-1
21.	0	1	2
22.	-1	0	2
23.	0	1	3

ตารางที่ 3.2 (ต่อ)

เกณฑ์การให้คะแนนแบบประเมินบุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์

ข้อคำถามที่	เห็นด้วย	เห็นด้วยกับไม่เห็นด้วยพอๆกัน	ไม่เห็นด้วย
24.	-1	0	2
25.	2	0	-1
26.	2	0	-1
27.	0	1	2
28.	0	1	2
29.	0	1	2
30.	3	0	2
31.	0	1	2
32.	0	1	2
33.	1	2	3
34.	2	1	0
35.	-1	0	2

ส่วนที่ 2.2 ประกอบด้วยคำบรรยายลักษณะบุคคล จำนวน 45 ข้อความ ให้ผู้ตอบเลือกที่ตรงกับตัวเองมากที่สุด 10 ข้อความ มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

เมื่อเลือกคำบรรยายลักษณะบุคคลต่อไปนี้ ได้ข้อความละ 2 คะแนน

ริเริ่มสิ่งใหม่ๆ	ไม่ทอดถอย, ยืนหยัด	รับรู้ถึงสิ่งต่างๆที่เกิดขึ้นได้ดี
เป็นแหล่งข้อมูล	ไม่พึ่งพาใคร, เป็นอิสระ	อยากรู้อยากเห็น
อุทิศตน, ทำอย่างทุ่มเทกับสิ่งที่สนใจ	คิด, ทำอะไรใหม่ๆ	เรียกร้องตนเอง
กระตือรือร้น	หลากหลายรอบด้าน	ยืดหยุ่น
ช่างสังเกต	กล้าหาญ	

เมื่อเลือกคำบรรยายลักษณะบุคคลต่อไปนี้ ได้ข้อความละ 1 คะแนน

เชื่อมั่นในตนเอง	ไม่มีพิธีรีตรอง	มองไปข้างหน้า
เปิดเผย	ตื่นตัวอยู่เสมอ	ละเอียดถี่ถ้วน
มุ่งมั่น แน่วแน่ ไม่เปลี่ยนใจง่าย	ไม่พักไม่ผ่อน, ไม่หยุดไม่หย่อน	
	กับสิ่งที่สนใจและสนุกกับสิ่งที่ทำ	

หากเลือกคำบรรยายลักษณะบุคคลนอกจากนี้ไม่มีคะแนน

การแปรผลบุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์ พิจารณาจากคะแนนรวมที่ได้จากแบบประเมินทั้ง 2 ส่วนรวมกัน โดยกำหนดเกณฑ์บุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์ดังนี้

คะแนน 86 - 123	หมายความว่า มีบุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์ระดับยอดเยี่ยม
คะแนน 66 - 85	หมายความว่า มีบุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์ระดับดีเลิศ
คะแนน 46 - 65	หมายความว่า มีบุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์ระดับดี
คะแนน 26 - 45	หมายความว่า มีบุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์ระดับปานกลาง
คะแนน 6 - 25	หมายความว่า มีบุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์ระดับต่ำ
ต่ำกว่า 5 คะแนน	หมายความว่า ไม่มีบุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์

การตรวจสอบคุณภาพของแบบประเมินบุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์

ผู้วิจัยได้นำแบบประเมินบุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์ของ Raudsepp (1999) ประกอบด้วย ข้อคำถาม 39 ข้อ และคำบรรยายบุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์ 54 ข้อความ ที่ผู้วิจัยแปลเป็นภาษาไทย เพื่อใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มาทำการตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม โดยมีขั้นตอนการตรวจสอบดังต่อไปนี้

1. ตรวจสอบความถูกต้องของภาษา โดยนำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยแปลไปให้ ศาสตราจารย์ ดร. ศรีเรือน แก้วกังวาล ตรวจสอบความถูกต้องของภาษา และดำเนินการแก้ไข จากนั้นนำแบบสอบถามที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไข นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาทำการแปลกลับเป็นภาษาอังกฤษเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาที่แปลเป็นภาษาไทยว่าตรงกับเนื้อหาจากต้นฉบับภาษาอังกฤษหรือไม่ นำแบบประเมินที่ได้จากการแปลไปให้ศาสตราจารย์ ดร. ศรีเรือน แก้วกังวาล ตรวจสอบพิจารณาอีกครั้ง

2. นำแบบประเมินที่ได้ไปตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content validity) โดยนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เป็นผู้พิจารณาข้อความ โดยประเมินว่าข้อคำถาม และคำบรรยายบุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์ ที่ใช้ในแบบประเมินว่าสามารถใช้วัดบุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์หรือไม่ จากนั้นนำมาหาอัตราส่วนความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity Ratio :CVR) ตามสูตรของลอร์ซี (Lawshe, 1975) โดยค่าอัตราส่วนความเที่ยงตรงตามเนื้อหาต่ำสุดต้องไม่ต่ำกว่า .99 จึงถือว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสามารถนำไปวัดได้ สำหรับข้อคำถามที่มีอัตราส่วนความเที่ยงตรงตามเนื้อหาต่ำกว่านี้จะถูกตัดทิ้ง พบว่าข้อคำถามที่ถูกตัดทิ้งไปมีจำนวน 4 ข้อ และคำบรรยายบุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์ถูกตัดทิ้ง 9 คำ เหลือจำนวนข้อคำถามเท่ากับ 35 ข้อ และคำบรรยายบุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์ 45 คำ ที่สามารถนำไปใช้จริง

เนื่องจากแบบประเมินบุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์ฉบับนี้มีเกณฑ์การให้คะแนนที่แตกต่างกันในแต่ละข้อคำถาม ซึ่งไม่เป็นไปตามเกณฑ์ของ Likert Scale และแบบประเมินยังแบ่งเป็น 2 ส่วนที่มีเกณฑ์การให้คะแนนที่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงไม่สามารถหาอำนาจจำแนกรายข้อและค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินทั้งฉบับได้ การตรวจสอบคุณภาพแบบสอบถามจึงเป็นเพียงการหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาเท่านั้น

ส่วนที่ 3 แบบประเมินพฤติกรรมกาการเผชิญปัญหา ที่สร้างและพัฒนาขึ้นตามแนวทางของ คาร์เวอร์ ไชย์เออร์ และไวน์ทรอบ (Carver, Scheier and Weintraub, 1989) โดยรองศาสตราจารย์สุภาพรรณ โคตรจรัส (2539) ประกอบด้วยข้อคำถามรวม 30 ข้อ แบ่งตามรูปแบบของพฤติกรรมกาการเผชิญปัญหาออกเป็น 3 แบบด้วยกัน คือ

1. พฤติกรรมกาการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา ประกอบด้วย การลงมือกระทำการแก้ปัญหา การวางแผน การระงับกิจกรรมอื่นที่ไม่เกี่ยวข้อง การชะลอการเผชิญปัญหา การค้นหาการสนับสนุนทางสังคมเพื่อหาสิ่งช่วยเหลือ มีข้อคำถามทั้งหมด 10 ข้อ รายละเอียดดังตารางที่ 3.3

ตารางที่ 3.3

ข้อคำถามพฤติกรรมกาการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา

พฤติกรรมกาการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา	ข้อคำถามที่
การลงมือกระทำการแก้ปัญหา	2, 7
การวางแผน	12, 22
การระงับกิจกรรมอื่นที่ไม่เกี่ยวข้อง	27, 30
การชะลอการเผชิญปัญหา	25, 28
การค้นหาการสนับสนุนทางสังคมเพื่อหาสิ่งช่วยเหลือ	26, 29

2. พฤติกรรมกาการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์สนับสนุนการแก้ปัญหา ประกอบด้วย การค้นหาการสนับสนุนทางสังคมเพื่อได้รับกำลังใจ การตีความหมายใหม่ในทางบวกและการเติบโต การพึ่งศาสนา การยอมรับ การมีอารมณ์ขัน มีข้อคำถามทั้งหมด 10 ข้อ รายละเอียดดังตารางที่ 3.4

ตารางที่ 3.4

ข้อความคำถามพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์สนับสนุนการแก้ปัญหา

พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์สนับสนุนการแก้ปัญหา	ข้อความคำถามที่
การค้นหาคำปรึกษาทางสังคมเพื่อได้รับความกำลังใจ	5, 13
การตีความหมายใหม่ในทางบวกและการเติบโต	11, 15
การยอมรับ	18, 21
การพึ่งศาสนา	20, 23
การมีอารมณ์ขัน	16, 24

3. พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา

ประกอบด้วย การปฏิเสธ การระบายออกทางอารมณ์ การไม่แสดงออกทางพฤติกรรม การไม่เกี่ยวข้องกับความคิด การใช้สุราหรือยาเสพติด มีข้อความคำถามทั้งหมด 10 ข้อ รายละเอียดดังตารางที่ 3.5

ตารางที่ 3.5

ข้อความคำถามพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา

พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา	ข้อความคำถามที่
การปฏิเสธ	3, 8
การระบายออกทางอารมณ์	9, 19
การไม่แสดงออกทางพฤติกรรม	6, 14
การไม่เกี่ยวข้องกับความคิด	1, 17
การใช้สุราและสารเสพติด	4, 10

แบบประเมินพฤติกรรมการเผชิญปัญหา ประกอบด้วยพฤติกรรมการเผชิญปัญหาทั้งสิ้น 15 พฤติกรรม แต่ละพฤติกรรมประกอบด้วยข้อความคำถาม 2 ข้อ รวมเป็นข้อความคำถามทั้งหมด 30 ข้อ ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราการประมาณค่า (Rating Scale) 4 ระดับ คือ มาก

ปานกลาง เล็กน้อย ไม่เคย เกณฑ์การให้คะแนนในแต่ละข้อคำถามให้ตามระดับความถี่หรือความบ่อยของการกระทำ เกณฑ์การให้คะแนน ดังตารางที่ 3.6

ตารางที่ 3.6

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบวัดพฤติกรรมการเผชิญปัญหา

ระดับความถี่ของพฤติกรรม	คะแนน
เป็นประจำ หมายถึง แสดงพฤติกรรมนั้นเป็นส่วนมาก	4
บ่อยๆ หมายถึง แสดงพฤติกรรมนั้นในปริมาณปานกลาง	3
เป็นบางครั้ง หมายถึง แสดงพฤติกรรมนั้นบ้างเล็กน้อย	2
ไม่เคย หมายถึง ไม่เคยแสดงพฤติกรรมนั้นในการแก้ปัญหาเลย	1

การแปลผล พิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยในแต่ละด้าน โดยให้ความหมายของคะแนน ดังนี้

- คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.50 หมายถึง บุคคลมีการแสดงพฤติกรรมด้านนั้นในระดับต่ำ หรือ ใช้พฤติกรรมด้านนั้นน้อยครั้ง
- คะแนนเฉลี่ย 2.51 – 4.00 หมายถึง บุคคลมีการแสดงพฤติกรรมด้านนั้นในระดับสูง หรือ ใช้พฤติกรรมด้านนั้นบ่อยครั้ง

การตรวจสอบคุณภาพของแบบประเมินพฤติกรรมการเผชิญปัญหา

เนื่องจากแบบประเมินฉบับนี้เป็นแบบประเมินมาตรฐานที่มีผู้ใช้กันอย่างแพร่หลาย ผู้วิจัยจึงไม่ได้ทำการหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและค่าอำนาจจำแนกของข้อคำถาม อย่างไรก็ตามผู้วิจัยได้หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) จากกลุ่มตัวอย่างของการวิจัยครั้งนี้ ค่าความเชื่อมั่นแสดงในตารางที่ 3.7 โดยที่พบว่าค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินพฤติกรรมการเผชิญปัญหาโดยรวม มีค่าความเชื่อมั่นมากกว่า .60 ซึ่งเป็นระดับเกณฑ์ค่าความเชื่อมั่นที่ยอมรับว่ามีความน่าเชื่อถือ (ประคอง กรวรรณสุต, 2538)

ตารางที่ 3.7

ค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินพฤติกรรมกรรมการเผชิญปัญหา

พฤติกรรมกรรมการเผชิญปัญหา	ค่าความเชื่อมั่น
พฤติกรรมกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งแก้ปัญหา	.728
พฤติกรรมกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์สนับสนุนการแก้ปัญหา	.663
พฤติกรรมกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา	.510
รวมทั้งฉบับ	.741

ส่วนที่ 4 แบบประเมินผลการปฏิบัติงาน ใช้แบบประเมินการปฏิบัติงานของ
รัฐวิสาหกิจต้นสังกัด ประเมินผลการปฏิบัติงานระหว่างเดือนกรกฎาคม 2550 – ธันวาคม 2550
โดยหัวหน้างานของผู้ตอบแบบสอบถาม

การแปลผลการปฏิบัติงาน ดังนี้	พิจารณาจากคะแนนรวมโดยให้ความหมายของคะแนน
คะแนน 91 – 100	หมายถึง ผลการปฏิบัติงานดีมาก
คะแนน 71 – 90	หมายถึง ผลการปฏิบัติงานดี
คะแนน 51 – 70	หมายถึง ผลการปฏิบัติงานปานกลาง
คะแนน 26 – 50	หมายถึง ผลการปฏิบัติงานต้องปรับปรุง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล มีดังนี้

1. จัดทำหนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูลถึงผู้อำนวยการฝ่ายการแพทย์ พร้อมทั้งชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย และระบุว่าเป็นการวิจัยเพื่อประกอบการศึกษาเท่านั้น ไม่มีผลกระทบใดๆต่อผู้ตอบแบบสอบถาม
2. ขอข้อมูลจำนวนพนักงาน ระดับ ตำแหน่ง ของพนักงาน เพื่อใช้ในการเก็บข้อมูล
3. ส่งแบบประเมินไปยังพนักงานที่เป็นเป้าหมาย จำนวน 214 ฉบับ และรวบรวมแบบประเมินที่ตอบแล้วกลับมา

4. ติดต่อกับหัวหน้างานของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งแจ้งวัตถุประสงค์ของการวิจัย ขอความร่วมมือในการประเมินผลการปฏิบัติงานของพนักงานในหน่วยงาน
5. ตรวจสอบความเรียบร้อยและครบถ้วนของแบบประเมินที่ได้รับกลับคืน ก่อนนำไปวิเคราะห์ผล

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows โดยใช้ค่าสถิติในการวิเคราะห์และทดสอบสมมติฐานดังนี้

1. การวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนาประกอบด้วย
 - ส่วนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง สถิติที่ใช้คือ การหาค่าความถี่ และร้อยละ
 - ส่วนที่ 2 วิเคราะห์บุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์ พฤติกรรมการเผชิญปัญหา และผลการปฏิบัติงาน สถิติที่ใช้คือ ค่ามัชฌิมเลขคณิต และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. การทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การทดสอบค่าสถิติต่างๆ แสดงดังตารางที่ 3.8

ตารางที่ 3.8

สมมติฐานการวิจัย สมมติฐานทางสถิติ และสถิติที่ใช้ทดสอบ

สมมติฐาน	สถิติที่ใช้ทดสอบ
สมมติฐานการวิจัยที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลที่ต่างกันมีบุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์ต่างกัน <u>สมมติฐานการวิจัยที่ 1.1</u> พนักงานที่มีอายุต่างกันมีบุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์ต่างกัน โดยมีสมมติฐานทางสถิติคือ H_0 : อายุแตกต่างกันมีบุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์ไม่แตกต่างกัน H_1 : อายุแตกต่างกันอย่างน้อยสองช่วงอายุมีบุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์แตกต่างกัน	One-Way ANOVA

ตารางที่ 3.8 (ต่อ)

สมมติฐานการวิจัย สมมติฐานทางสถิติ และสถิติที่ใช้ทดสอบ

สมมติฐาน	สถิติที่ใช้ทดสอบ
<p><u>สมมติฐานการวิจัยที่ 1.2</u> พนักงานที่มีอายุงานต่างกันมีบุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์ต่างกัน</p> <p>โดยมีสมมติฐานทางสถิติคือ</p> <p>H_0 : อายุงานแตกต่างกันมีบุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์ไม่แตกต่างกัน</p> <p>H_1 : อายุงานแตกต่างกันอย่างน้อยสองช่วงอายุงานมีบุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์แตกต่างกัน</p>	One-Way ANOVA
<p><u>สมมติฐานการวิจัยที่ 1.3</u> พนักงานที่มีสถานภาพสมรสต่างกันมีบุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์ต่างกัน</p> <p>โดยมีสมมติฐานทางสถิติคือ</p> <p>H_0 : สถานภาพสมรสแตกต่างกันมีบุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์ไม่แตกต่างกัน</p> <p>H_1 : สถานภาพสมรสแตกต่างกันอย่างน้อยสองสถานภาพมีบุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์แตกต่างกัน</p>	One-Way ANOVA
<p><u>สมมติฐานการวิจัยที่ 1.4</u> พนักงานที่มีลักษณะงานต่างกันมีบุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์ต่างกัน</p> <p>โดยมีสมมติฐานทางสถิติคือ</p> <p>H_0 : ลักษณะงานแตกต่างกันมีบุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์ไม่แตกต่างกัน</p> <p>H_1 : ลักษณะงานแตกต่างกันมีบุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์แตกต่างกัน</p>	T-test Independent
<p>สมมติฐานการวิจัยที่ 2 ปัจจัยส่วนบุคคลที่ต่างกันมีพฤติกรรมกรมการเผชิญปัญหาต่างกัน</p> <p><u>สมมติฐานการวิจัยที่ 2.1</u> พนักงานที่มีอายุต่างกันมีพฤติกรรมกรมการเผชิญปัญหาต่างกัน</p> <p><u>สมมติฐานการวิจัยที่ 2.1.1</u> พนักงานที่มีอายุต่างกันมีพฤติกรรมกรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งแก้ปัญหาต่างกัน มีสมมติฐานทางสถิติคือ</p> <p>H_0 : อายุต่างกันมีพฤติกรรมกรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน</p> <p>H_1 : อายุต่างกันอย่างน้อยสองช่วงอายุมีพฤติกรรมกรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งแก้ปัญหาต่างกัน</p>	One-Way ANOVA

ตารางที่ 3.8 (ต่อ)

สมมติฐานการวิจัย สมมติฐานทางสถิติ และสถิติที่ใช้ทดสอบ

สมมติฐาน	สถิติที่ใช้ทดสอบ
<p>สมมติฐานการวิจัยที่ 2.1.2 พนักงานที่มีอายุต่างกันมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์สนับสนุนการแก้ปัญหาต่างกัน</p> <p>โดยมีสมมติฐานทางสถิติคือ</p> <p>H_0 : อายุต่างกันมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์สนับสนุนการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน</p> <p>H_1 : อายุต่างกันอย่างน้อยสองช่วงอายุมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์สนับสนุนการแก้ปัญหาแตกต่างกัน</p>	One-Way ANOVA
<p>สมมติฐานการวิจัยที่ 2.1.3 พนักงานที่มีอายุต่างกันมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหาแตกต่างกัน</p> <p>โดยมีสมมติฐานทางสถิติคือ</p> <p>H_0 : อายุต่างกันมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน</p> <p>H_1 : อายุต่างกันอย่างน้อยสองช่วงอายุมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหาแตกต่างกัน</p>	One-Way ANOVA
<p>สมมติฐานการวิจัยที่ 2.2 พนักงานที่มีอายุงานต่างกันมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาต่างกัน</p> <p>สมมติฐานการวิจัยที่ 2.2.1 พนักงานที่มีอายุงานต่างกันมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งแก้ปัญหาต่างกัน</p> <p>โดยมีสมมติฐานทางสถิติคือ</p> <p>H_0 : อายุงานแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน</p> <p>H_1 : อายุงานแตกต่างกันอย่างน้อยสองช่วงอายุงานมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน</p>	One-Way ANOVA

ตารางที่ 3.8 (ต่อ)

สมมติฐานการวิจัย สมมติฐานทางสถิติ และสถิติที่ใช้ทดสอบ

สมมติฐาน	สถิติที่ใช้ทดสอบ
<p><u>สมมติฐานการวิจัยที่ 2.2.2</u> พนักงานที่มีอายุงานต่างกันมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์สนับสนุนการแก้ปัญหาต่างกัน</p> <p>โดยมีสมมติฐานทางสถิติคือ</p> <p>H_0 : อายุงานแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์สนับสนุนการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน</p> <p>H_1 : อายุงานแตกต่างกันอย่างน้อยสองช่วงอายุงานมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์สนับสนุนการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน</p>	One-Way ANOVA
<p><u>สมมติฐานการวิจัยที่ 2.2.3</u> พนักงานที่มีอายุงานต่างกันมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหาต่างกัน</p> <p>โดยมีสมมติฐานทางสถิติคือ</p> <p>H_0 : อายุงานแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน</p> <p>H_1 : อายุงานแตกต่างกันอย่างน้อยสองช่วงอายุงานมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน</p>	One-Way ANOVA
<p><u>สมมติฐานการวิจัยที่ 2.3</u> พนักงานที่มีสถานภาพสมรสต่างกันมีลักษณะพฤติกรรมการเผชิญปัญหาต่างกัน</p> <p><u>สมมติฐานการวิจัยที่ 2.3.1</u> พนักงานที่มีสถานภาพสมรสต่างกันมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาต่างกัน</p> <p>โดยมีสมมติฐานทางสถิติคือ</p> <p>H_0 : สถานภาพสมรสแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน</p> <p>H_1 : สถานภาพสมรสแตกต่างกันอย่างน้อยสองสถานภาพมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาแตกต่างกัน</p>	One-Way ANOVA

ตารางที่ 3.8 (ต่อ)

สมมติฐานการวิจัย สมมติฐานทางสถิติ และสถิติที่ใช้ทดสอบ

สมมติฐาน	สถิติที่ใช้ทดสอบ
<p><u>สมมติฐานการวิจัยที่ 2.3.2</u> พนักงานที่มีสถานภาพสมรสต่างกันมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์สนับสนุนการแก้ปัญหาต่างกัน โดยมีสมมติฐานทางสถิติคือ</p> <p>H_0 : สถานภาพสมรสแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์สนับสนุนการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน</p> <p>H_1 : สถานภาพสมรสแตกต่างกันอย่างน้อยสองสถานภาพมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์สนับสนุนการแก้ปัญหาแตกต่างกัน</p>	One-Way ANOVA
<p><u>สมมติฐานการวิจัยที่ 2.3.3</u> พนักงานที่มีสถานภาพสมรสต่างกันมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหาต่างกัน โดยมีสมมติฐานทางสถิติคือ</p> <p>H_0 : สถานภาพสมรสแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน</p> <p>H_1 : สถานภาพสมรสแตกต่างกันอย่างน้อยสองสถานภาพมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหาแตกต่างกัน</p>	One-Way ANOVA
<p><u>สมมติฐานการวิจัยที่ 2.4</u> พนักงานที่มีลักษณะงานต่างกันมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาต่างกัน</p> <p><u>สมมติฐานการวิจัยที่ 2.4.1</u> พนักงานที่มีลักษณะงานต่างกันมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งแก้ปัญหาต่างกัน โดยมีสมมติฐานทางสถิติคือ</p> <p>H_0 : ลักษณะงานแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน</p> <p>H_1 : ลักษณะงานแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งแก้ปัญหาแตกต่างกัน</p>	T-test Independent

ตารางที่ 3.8 (ต่อ)

สมมติฐานการวิจัย สมมติฐานทางสถิติ และสถิติที่ใช้ทดสอบ

สมมติฐาน	สถิติที่ใช้ทดสอบ
<p>สมมติฐานการวิจัยที่ 2.4.2 พนักงานที่มีลักษณะงานต่างกันมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์สนับสนุนการแก้ปัญหาต่างกัน</p> <p>มีสมมติฐานทางสถิติดังนี้</p> <p>H_0 : ลักษณะงานแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์สนับสนุนการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน</p> <p>H_1 : ลักษณะงานแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์สนับสนุนการแก้ปัญหาแตกต่างกัน</p>	<p>One-Way ANOVA</p>
<p>สมมติฐานการวิจัยที่ 2.4.3 พนักงานที่มีลักษณะงานต่างกันมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์สนับสนุนการแก้ปัญหาต่างกัน</p> <p>มีสมมติฐานทางสถิติดังนี้</p> <p>H_0 : ลักษณะงานแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน</p> <p>H_1 : ลักษณะงานแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหาแตกต่างกัน</p>	<p>T-test Independent</p>
<p>สมมติฐานการวิจัยที่ 3 บุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลการปฏิบัติงาน</p> <p>มีสมมติฐานทางสถิติดังนี้</p> <p>H_0 : บุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์ไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลการปฏิบัติงาน</p> <p>H_1 : บุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลการปฏิบัติงาน</p>	<p>Pearson's Product Moment Correlation</p>

ตารางที่ 3.8 (ต่อ)

สมมติฐานการวิจัย สมมติฐานทางสถิติ และสถิติที่ใช้ทดสอบ

สมมติฐาน	สถิติที่ใช้ทดสอบ
<p>สมมติฐานการวิจัยที่ 4 พฤติกรรมการเผชิญปัญหาที่มีความสัมพันธ์กับผลการปฏิบัติงาน</p> <p><u>สมมติฐานการวิจัยที่ 4.1</u> การเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลการปฏิบัติงาน</p> <p>มีสมมติฐานทางสถิติดังนี้</p> <p>H_0 : การเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลการปฏิบัติงาน</p> <p>H_1 : การเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลการปฏิบัติงาน</p>	<p>Pearson's Product Moment Correlation</p>
<p><u>สมมติฐานการวิจัยที่ 4.2</u> การเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์สนับสนุนการแก้ปัญหาที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลการปฏิบัติงาน</p> <p>มีสมมติฐานทางสถิติดังนี้</p> <p>H_0 : การเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์สนับสนุนการแก้ปัญหาไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลการปฏิบัติงาน</p> <p>H_1 : การเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์สนับสนุนการแก้ปัญหาที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลการปฏิบัติงาน</p>	<p>Pearson's Product Moment Correlation</p>
<p><u>สมมติฐานการวิจัยที่ 4.3</u> การเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหาที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลการปฏิบัติงาน</p> <p>H_0 : การเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหาไม่มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลการปฏิบัติงาน</p> <p>H_1 : การเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหาที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลการปฏิบัติงาน</p>	<p>Pearson's Product Moment Correlation</p>

ตารางที่ 3.8 (ต่อ)

สมมติฐานการวิจัย สมมติฐานทางสถิติ และสถิติที่ใช้ทดสอบ

สมมติฐาน	สถิติที่ใช้ทดสอบ
<p>สมมติฐานการวิจัยที่ 5 บุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเผชิญปัญหา</p> <p><u>สมมติฐานการวิจัยที่ 5.1</u> บุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา</p> <p>มีสมมติฐานทางสถิติดังนี้</p> <p>H_0 : บุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์ไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา</p> <p>H_1 : บุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา</p>	<p>Pearson's Product Moment Correlation</p>
<p><u>สมมติฐานการวิจัยที่ 5.2</u> บุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์สนับสนุนการแก้ปัญหา</p> <p>มีสมมติฐานทางสถิติดังนี้</p> <p>H_0 : บุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์ไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์สนับสนุนการแก้ปัญหา</p> <p>H_1 : บุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์สนับสนุนการแก้ปัญหา</p>	<p>Pearson's Product Moment Correlation</p>
<p><u>สมมติฐานการวิจัยที่ 5.3</u> บุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา</p> <p>มีสมมติฐานทางสถิติดังนี้</p> <p>H_0 : บุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์ไม่มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นไม่อารมณ์สนับสนุนการแก้ปัญหา</p> <p>H_1 : บุคลิกภาพมิติสร้างสรรค์มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นอารมณ์สนับสนุนการแก้ปัญหา</p>	<p>Pearson's Product Moment Correlation</p>